

OSLAVA NAROZENIN

pátek 20:07

Krátce po osmé večer se v mém pokoji rozezvoní mobil. Pod jeho popraskaným sklem se objeví jméno volaného.

„Ahoj tati,“ přijmu nadšeně hovor, „voláš trochu pozdě.“

„Nazdar, synátore. Volám, ale jen o pár minut,“ slyším, jak někde venku mluví nahlas a trochu přitom chraptí. „Řádila tu pouštní bouře. Písek a prach. Fuj tajbl. Mám ho teď skoro všude. Musel jsem si vyčistit boty, uniformu... Po tejdnu vyprat i ponožky, trička... prostě velký prádlo. Afghánistán je jeden velkej oblak prachu. Až odsud zmizím, stejskat se mi nebude.“

„Máte tam aspoň klid?“ vypadne ze mě hloupý dotaz, i když vím, jak to na misi chodí.

„Klid? Myslíš klid zbraní?“ baví se mým dotazem. „Místní a domorodci jsou v pohodě, ale jsou tu taky ostří hoši s kulometry a s kalachy. Věčně slaví nějaké svátek. Jenom tak z plezíru střílej ostrýma do vzduchu nebo mezi sebou válčí. Večer jdeš spát a slyšíš: tatatatata... Ráno vstáváš a zase to: tatatatata... Nese se to celým krajem. Takže klid tu bývá málokdy. Proto máme oči, uši na stopkách. Ale to teď není podstatný,“ přechází z velitelského tónu do přátelského rozhovoru. „Tak co? Hrajeme? V tabulkách máme jeden den zpoždění. Trefuj se klidně dvakrát.“

„Jo, hrajeme. Hned to bude,“ mrknu do poznámek v sešitě. Když najdu, co potřebuju, nadiktuju mu dvě sondy, které jsem si předem připravil: „D5 a D7.“

Hráč na opačném konci telefonu se odmlčí. Nejspíš hledá políčka v tabulce. Krátce nato ale vybafne: „Dvakrát zásah! Jen tak dál a vydoluješ mi stříbrnej důl,“ potom zase pauza a dlouhé ticho.

Táta je voják z povolání. Přesněji, je to letecký technik, který se stará o to, aby technika a vrtulníky českých vojáků v Afghánistánu šlapaly jako hodinky. V zemi míru a meče, jak státu občas říká, je potřetí na půl roku. Pro něj je pobyt tam jen práce a poslání. Pro nás doma je to ale nekonečně dlouhá služba, která se vleče celou věčnost. A jak dny bez táty pomalu plynou a ubíhají, napadlo nás, že si můžeme zahrát Prospektory.

Prospektoři jsou věrná obdoba Námořní bitvy. Téměř všechny postupy a pravidla jsou na chlup stejné nebo podobné. Akorát místo lodí, ponorek a křižníků zakreslujete do tabulky uhlí, železnou rudu, naftu, stříbro, zlato a diamanty. A aby se všechny ty šutráky, rudy a žíly nepletly dohromady, má každý zástupce nerostu nějakou barvu. Uhlí je černé, zlato žluté, ruda červená, stříbro modré a tak dál. No a když je na hru konečně všechno připraveno, dva hráči, jinak zvaní prospektoři, začnou v soupeřově tabulce ty rudy, žíly a šutry hledat. Přitom si všechny úspěšné i neúspěšné sondy zaznamenávají.

Jinak každý hráč používá během hry dvě tabulky. Vlastní síť a soupeřovu síť. Do vlastní sítě s barevnými nalezišti si zaznamenávám všechny zásahy, které mi táta po telefonu poslal. Do druhé, na začátku prázdné sítě, pak zaznamenávám všechny sondy ze soupeřovy – tátovy tabulky. Do konkrétních okýnek tam zapisuju například X jako NIC nebo Z jako zlato, S jako stříbro, U jako uhlí a tak podobně. Prospektoři se hrají tak dlouho, dokud jedna z tabulek není dokonale vysondovaná. Čili dokud nejsou nalezeny všechny její nerosty. A to je celé.

Jo, a dodatek pod čarou. Moje a tátova tabulka obsahují sto devadesát políček. Tedy přesně tolik, kolik dnů je táta na misi. Proto si každý den v osm večer voláme, případně píšeme esemesky, sdělujeme si, co je doma nebo v Afghánu nového, a vysíláme přitom sondy přes čtyři a půl tisíce kilometrů daleko. A jak volná políčka postupně ubývají, vidíme, kolik dnů do tátova příjezdu ještě zbývá.

„F12... a F15,“ ozve se konečně z mobilu.

Zadívám se na plochu svých políček, přejeďu prstem po souřadnicích písmen a čísel, až se zastavím u masivní černé skvrny. „F12 nic a F15 uhlí. Takže nic moc.“ V mobilu to najednou zapraská a chvíli je ticho. Skoro se leknu se, že vypadl signál. „Tati? Jsi tam?“

„Jasně... zapisuju poznámky.“

„A vážně mi nenahráváš? Mám víc úspěšnejch zásahů než ty.“

„Nenahrávám, políčka jsou přece předem zakreslená. Seš prostě lepší, nebo máš víc štěstí.“

„Hmm, to bych ani neřek. Štěstí se mi poslední dobou vyhejbá.“

Táta hned pochopí, kam mířím. Neváhá a rovnou přejeďe k věci. „Máma mi o tý rvačce na školním výletě už říkala. Díky, že ses mě zastal... ale bylo to nutný?“

„To teda bylo nutný!“ popadne mě vztek, když si vzpomenu na Sama. „S Koudelou je to poslední dobou k nevydržení.“

„Tak si ho nevíšmej.“

Ted' se musím smát já tátovi. Do klukovských záležitostí už nejspíš hodně dlouho nevidí. „A jak si ho nemám všítat, když si všítá on mě? Pořád provokuje a otravuje.“

„Hele, Robí...“ začne táta. Pokaždé, když mě takhle osloví, něco po mně chce.

„Co?“

„Ať už je to mezi váma, jaký chce, slib mi, že se se Samem usmíříte.“

„Když s ním to ted' prostě nejde. Je nějakej rozdivočelej, nebo co.“

„Všechno jde, jenom chtít.“

Chvíli mlčím. Přitom si vzpomenu na tátův deník, kterým jsem odpoledne listoval. „Tati, tys měl na základce taky nějaký neshody s klukama? Myslím šikanu a tak.“

„No jó, měl, skoro jako každej kluk... ale to už je dávno...“ dělá větší pauzy a protahuje koncovky, jak vzpomíná. „Nějaký borci si ze mě utahovali... bavili se mým zájmem o lítání... komolili mi příjmení... znáš to. Ale trvalo to jen krátce. Díky tátovi jsem se proti sígrům obrnil a nenechal si příkoří líbit. Když to šlo, rány a podpásovky jsem zase vracel.“

„A po mě chceš, abych se usmířil?“

Táta do telefonu zafuní. Do reproduktoru mobilu se mu navíc opře vítr. Slyším, jak to v něm kvílí a bubnuje. „Víš, já později poznal, že rvačky a sváry nebyly zrovna nejlepší řešení. Všechno to špatný a zlý se potom s tebou vleče.“

„Takže mi doporučuješ?“

„Zkus přijít na nějakej způsob, jak by ses se Samem udobřil. Bývali jste přece kamarádi, ne?“

Táta se během vojenské školy a hlavně v Afghánistánu dost změnil. Dřív se možná pral a nenechal si nic líbit, ted' je z něj ale učiněný klidáš a tím pádem i kladáš. „No jo,“ slyším se, jak říkám, „já to teda zkusím. Ale předem nic neslibuju. Netuším, co z tý Koudelovy palice zas vyleze.“

„Tak to je fajn, jsem moc rád, že si necháš poradit. Dnes už musím běžet, zítra si ale všechno řekneme. Jsem zvě-

davej, jak bude probíhat vaše usmiřování?“ zasměje se krátce.

„Jasně, zase zítra. A s velkejma pokrokama moc nepočítej.“

„Ahoj, Robine.“

„Nazdar, tati,“ odpovím už do tichého mobilu.

Spolužáci Viki a Miki jsou dvouvaječná dvojčata. Narodili se ve stejný den, ve stejnou hodinu a jsou úplně jiní. Viki je klidný černovlasý kluk s dobráckou povahou. Miki zase zrzek, který se často vzteká a hádá. Svůj vztek si ale často vybijí při fotbalových trénincích a zápasech, takže je z něj úspěšný fotbalista. Myslím na ty dva, když pro ně chystám dárek. Dvě dývýdýčka Wolwerina, která jsem viděl nejméně pětkrát, balím do papíru s hříbečkama a vůbec přitom nespěchám. Párty v chatě za řekou už dávno začala, mě to ale nevadí. Moc se mi na ni nechce. Nejspíš proto, že tam bude i Sam. Vikimu a Mikimu jsem ale slíbil účast, máma mě taky pořád cpe někam ven, takže mi nezbyvá nic jiného, než se sbalit a vyrazit.

Sotva dokončím složitý proces s balicím papírem, vydechnu úlevou. Nato strčím dárek do sportovního batůžku, převleču se, batoh hodím přes rameno na záda a z garáže u domu vyvedu horské kolo. Přitom se pořád courám. Začíná totiž poprchávat, což mou nechuť k vyjíždce ven ještě posiluje. Když ale kolo se svými pětáctýřiceti kily spustím po silnici dolů, a vůbec přitom nešlapu, jenom si užívám rychlé jízdy, spraví se mi nálada.

K výstavní chatě za řevnickým mostem dorazím někdy před devátou. Z dálky už slyším hlasitou hudbu a jekot nějaké popové zpěvačky. Dokážu si představit, jak stěny repráků divoce kmitají a na tanečním place se zmítají těla spolužáků. Na stopro je tam víc holek než kluků. Vidím už kola opřená o plot a ceduli nad brankou s nápisem VIKI a MIKI. Zahlédnu taky několik kluků, kteří trsání před zraky ostatních zrovna neprožívají. Mávnu na Toma, Vojtu, Lukáše a Mirečka a řeknu jim: „Ahoj, smraďoši.“ Samozřejmě narážím na dnešní jízdu autobusem. Odpoví mi úplně stejně. Tom si přitom za zády schovává cigaretu, abych neviděl, že kouří. Nechápu, proč to dělá, když ho nezaměnitelný pach kouře stejně prozradí.

„Co tak pozdě?“ volá na mě Mireček. Vypadá velmi spokojeně a během řeči vůbec nekotká.

„To víš, domácí galeje, povinnosti a tak,“ odbývám ho strohou odpovědí a hrnu se do pulzujícího doupěte.

Give me that thing that I love mě doslova praští do uší. Není to sice takový randál jako loni o silvestru v sokolovně, ale stejně je to síla. Uprostřed místnosti trsá Dominika a kolem ní poskakují zmalované holky. Mezi nimi se kroutí i několik kluků. Sam je tam samozřejmě taky. Jsem rád, že mě nikdo z přítomných zatím nevnímá. Všichni jsou totiž jako v transu.

Proklouznu podél zdi malé haly a zapadnu do vedlejší místnosti, která vypadá jako kuchyňka. Je tam Viki, jeho táta, Simona od nás ze třídy a taky Klára. Všichni se točí kolem přípravy jídla, pití a mytí nádobí.